

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 36, 2020

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1871](#) 24-11-2020

Over de betekenis van ‘ontuchtige handeling’ en immateriële schadevergoeding.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1872](#) 24-11-2020

Heeft hof in strijd met artikel 6 EVRM verklaringen van medeveroordeelde betrokken bij oordeel dat betrokkene voorafgaand aan in strafzaak bewezen verklaarde periode wederrechtelijk voordeel heeft verkregen nu verdediging geen behoorlijke en effectieve mogelijkheid heeft gehad om medeveroordeelde te ondervragen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1869](#) 24-11-2020

Kon rechtbank beklag ongegrond verklaren op de grond dat klager niet rechtmatige eigenaar van kratten is?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1867](#) 24-11-2020

Heeft het hof gemotiveerd dat er sprake was van ‘wederrechtelijk’ handelen als bedoeld in artikel 284 Sr?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1876](#) 24-11-2020

Heeft verdachte in Nederland in zodanige zin bijgedragen aan de scheiding tussen de minderjarige en haar moeder dat hij die minderjarige aan het wettig gezag heeft onttrokken?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1870](#) 24-11-2020

Is het klaagschrift – strekkende tot teruggave van onder klaagster (rechtspersoon) ter uitvoering van rechtshulpverzoek van Verenigde Staten in beslag genomen zaken en vastgelegde gegevens – terecht ongegrond verklaard?

Annotatie

[Ontnemingsmaatregel en ondervragingsrecht. Commentaar bij Hoge Raad 24 november 2020, ECLI:NL:HR:2020:1872.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

Annotatie

[Bewezenverklaring dwang door offline halen website, artikel 284 Sr. Commentaar bij Hoge Raad 24 november 2020, ECLI:NL:HR:2020:1867.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

Annotatie

[Minderjarige onttrekken aan het gezag, artikel 279 Sr. Commentaar bij Hoge Raad 24 november 2020, ECLI:NL:HR:2020:1876.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

ANNOTATIE

Ontnemingsmaatregel en ondervragingsrecht. Commentaar bij Hoge Raad 24 november 2020, ECLI:NL:HR:2020:1872.

mr. J.H.J. Verbaan

De verdediging klaagt namens betrokkene, ten aanzien van wie ontnemingsvordering is bewezen verklaard, dat het hof in strijd met artikel 6 lid 3 aanhef en onder d EVRM de verklaringen van medeveroordeelde betrokken heeft bij het oordeel dat de betrokkene voorafgaand aan de in de strafzaak bewezen verklaarde periode wederrechtelijk voordeel heeft verkregen. Daartoe wordt aangevoerd dat de verdediging geen behoorlijke en effectieve mogelijkheid heeft gehad om de medeveroordeelde te ondervragen.

Het hof heeft met betrekking tot de vaststelling van het wederrechtelijk verkregen voordeel onder meer overwogen dat uit het strafdossier en bij de behandeling van de vordering ter terechtzitting in hoger beroep is gebleken dat veroordeelde uit het bewezen verklaarde handelen en uit andere strafbare feiten financieel voordeel genoten heeft. Aan de inhoud van wettige bewijsmiddelen ontleent het hof de schatting van dat voordeel op een bedrag van € 2.182.865,93. Het hof neemt hierbij over de bewijsoverwegingen van de rechtbank in het ontnemingsvonnis van 19 januari 2017 voor zover inhoudende:

‘In de strafzaak is op basis van de daar gebezigde bewijsmiddelen wettig en overtuigend bewezen geacht dat in de periode van 15-09 t/m 10-11 2015 drugstransporten naar het Verenigd Koninkrijk hebben plaatsgevonden met behulp van de vrachtwagen en opleggers de daarin aangetroffen rol staal, waarbij veroordeelde als medepleger en als deelnemer van de hierop gerichte criminele organisatie betrokken is geweest.

(...)

Wat betreft de periode die voorafgaat aan 15 september 2015 gaat de rechtbank op grond van wettige bewijsmiddelen uit van de volgende feiten en omstandigheden.

(...)

De bij de drugstransporten gebruikte trekker met kenteken heeft vanaf 6 maart 2014 tot en

met 6 maart 2015 op naam gestaan van [B] . [...] is met ingang van 6 maart 2015 de tenaamgestelde van de vrachtwagen.

Bij de doorzoeking van de woning van de medeverdachte op 10 november 2015 werd administratie aangetroffen van de aankoop van een DAF truck bij [A] op naam van [B] van januari 2014. Door verkoper is verklaard dat hij de truck aan [B] heeft verkocht. De kopers vertelden hem dat zij op Engeland zouden gaan rijden met de truck. In de administratie van de verkoop van de verkoper is een kopie van het rijbewijs van medeveroordeelde aanwezig. De verkoper verklaart echter dat de medeveroordeelde niet aanwezig was bij de verkoop en herkent bij een fotoconfrontatie de betrokkene als de koper van de truck en een andere medeverdachte als de chauffeur.

De betrokkene heeft ter zitting bevestigd betrokken te zijn geweest bij de aankoop van deze vrachtwagen.

De medeveroordeelde is de enig aandeelhouder en bestuurder van [B], dat per augustus 2012 ook wel handelt onder de naam [B]. De medeveroordeelde heeft verklaard op papier eigenaar te zijn geweest van [B] . De betrokkene heeft hem benaderd omdat hij gebruik wilde maken van deze vennootschap om transporten mee te gaan doen. Hiervoor krijgt de medeveroordeelde een vergoeding van betrokkene in de vorm van € 1.500,- salaris per maand. Dit bedrag zou betrokkene elke maand storten op de privérekening van de medeveroordeelde, gebruikmakend van de rekening van [B]. De medeveroordeelde heeft zelf geen activiteiten ondernomen vanuit het bedrijf.

De medeveroordeelde heeft een vrachtwagen op zijn naam gehad die door betrokkene is gekocht. Ook is hij door de betrokkene gevraagd om een oplegger op naam van [B] te zetten. Het bedrijfspand is uitgezocht door betrokkene en de huur werd ook door hem betaald, aldus de medeveroordeelde.

De medeveroordeelde hoorde van een andere betrokkene dat de oplegger op Engeland reed. De trailer werd gebruikt door een Engelsman. De medeveroordeelde wist dat de andere betrokkene handelingen verrichtte op dinsdagen. De medeveroordeelde zegt hierover dat hij natuurlijk wel aanvoelde dat er iets niet aan klopte.

(...)

De rechtbank is van oordeel dat op grond van de gebezigde wettige bewijsmiddelen voldoende aanwijzingen bestaan dat het strafbare handelen van de organisatie, te weten het exporteren van harddrugs naar het Verenigd Koninkrijk, ook voorafgaand aan 15 september 2015 heeft plaatsgevonden.

Reeds vanaf maart 2013 heeft de andere medeverdachte als chauffeur transport van staal naar het Verenigd Koninkrijk uitgevoerd, eerst met de ene vrachtwagenen later met de reeds genoemde vrachtwagen. Dat de lading telkens uit een rol staal bestond blijkt uit de registratie door Stena Line en wordt ondersteund door de waarneming op 4 november 2014 tijdens de ILT-controle. Dat de lading ook telkens verdovende middelen bevatte volgt uit de (grotendeels) ongewijzigde modus operandi. Uit de tachograafgegevens blijkt dat al geruime tijd voor de bewezen verklaarde periode volgens hetzelfde vaste patroon werd gereden, waarbij elke dinsdag tussen 17.00 uur en 19.00 uur tijd was om de verdovende middelen te laden. De gebruikte oplegger stond ook al per april 2013 op naam van [B]. Reeds in maart 2013 werden overtochten geboekt door [C] in opdracht van [B] en verstuurde de medeverdachte – kennelijk na het boeken van die overtocht – een SMS aan de andere medeverdachte met de tekst “youre booked mate”.

De rechtbank stelt vast dat de organisatie ten minste in maart 2013 is aangevangen met het uitvoeren van drugtransporten op overwegend dezelfde wijze als de bewezen verklaarde transporten in september tot en met november 2015. Uit de bewijsmiddelen volgt ook dat hiermee door betrokkenen wederrechtelijk verkregen voordeel is verkregen.

In aanvulling op de hiervoor weergegeven overwegingen van de rechtbank overweegt het hof nog dat anders dan de rechtbank het van oordeel is dat er voldoende aanwijzingen bestaan voor betrokkenheid van veroordeelde bij de drugtransportorganisatie vanaf tenminste maart 2013. Uit de bewijsmiddelen - in samenhang met de bewijsmiddelen in de strafzaak - leidt het hof namelijk af dat veroordeelde vóór maart 2013 heeft benaderd om gebruik te maken van diens vennootschap.

Daar komt bij dat het bestand [...], dat is gebruikt om stickers te maken die bij elk transport op de rol staal werden geplakt, op 4 maart 2013 is aangemaakt, op welk moment ‘betrokkene’ als gebruiker (user) was ingelogd. Door de verdediging is gesteld dat ook anderen dan veroordeelde op zijn account konden werken, maar niet is aangegeven wie dit dan zouden moeten zijn geweest en op welke manier dat dan gebeurd zou zijn.

In de strafzaak is bewezenverklaard dat veroordeelde in de periode 15 september 2015 tot en met 10 november 2015 als feitelijk leidinggevende betrokken is geweest bij de drugtransportorganisatie. Mede gelet op de omstandigheid dat de modus operandi (chauffeur die elke woensdag met een vrachtwagen met oplegger met een rol staal van Nederland naar het Verenigd Koninkrijk gaat) vanaf maart 2013 ongewijzigd is -daargelaten kleine verschillen op detailniveau- is het hof van oordeel dat niet valt in te zien dat veroordeelde niet ook al in maart 2013 (als feitelijk leidinggevende) betrokken was bij de organisatie. De verklaring die verdachte in hoger beroep heeft afgelegd, inhoudende dat hij pas vanaf de zomer van 2015 op

de hoogte raakte van en betrokken raakte bij de drugshandel acht het hof op grond van de hiervoor genoemde betrokkenheid van verdachte in maart 2013 niet aannemelijk.

De Hoge Raad overweegt dat het tussenarrest van het hof van 11 december 2017, voor zover van belang, inhoudt:

‘In de onderhavige ontnemingszaak zijn geen zelfstandige onderzoekswensen ingediend. Wel acht het hof het – ambtshalve – wenselijk dat ook in de onderhavige ontnemingszaak nader onderzoek wordt verricht. Het hof acht het van belang dat door de raadsheer-commissaris, belast met de behandeling van strafzaken in dit hof, als getuigen worden gehoord: - de medeverdachten/-veroordeelden.’

Volgens het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 12 maart 2019 en 10 april 2019 heeft de raadsman van de betrokkene het woord gevoerd overeenkomstig de aan dat proces-verbaal gehechte pleitnota. Uit dat proces-verbaal en die pleitnota blijkt niet dat namens de betrokkene in de ontnemingszaak het verzoek is gedaan om de medeveroordeelde als getuige te horen noch dat het verweer is gevoerd dat de verdediging geen behoorlijke en effectieve mogelijkheid heeft gehad om de medeveroordeelde te ondervragen. De Hoge Raad overweegt dat de verdediging op grond van artikel 6 lid 3 aanhef en onder d EVRM aanspraak heeft op een behoorlijke en effectieve mogelijkheid om getuigen in enig stadium van het geding te (doen) ondervragen. De omstandigheid dat de verdediging, ondanks het nodige initiatief daartoe, geen gebruik heeft kunnen maken van die mogelijkheid, staat niet eraan in de weg dat een door een getuige afgelegde verklaring voor het bewijs wordt gebruikt, mits is voldaan aan de eisen van een eerlijk proces (vgl. ECLI:NL:HR:2017:1016). De Hoge Raad overweegt dat deze rechtspraak ook van betekenis is in de ontnemingsprocedure indien en voor zover een in het verband van de ontnemingsprocedure te nemen beslissing inhoudt dat de betrokkene zelf een concreet aangeduid strafbaar feit heeft begaan (vgl. ECLI:NL:HR:2018:2023). De Hoge Raad oordeelt dat de klacht faalt, omdat de verdediging in de ontnemingszaak niet het verzoek gedaan heeft de medeveroordeelde als getuige te horen, en in hoger beroep evenmin het verweer gevoerd is dat de verdediging geen behoorlijke en effectieve mogelijkheid heeft gehad om de medeveroordeelde te ondervragen.

ANNOTATIE

**Bewezenverklaring dwang door offline halen website,
artikel 284 Sr. Commentaar bij Hoge Raad 24 november
2020, ECLI:NL:HR:2020:1867.**

mr. J.H.J. Verbaan

De verdediging klaagt namens de verdachte, ten aanzien van wie een ander door een feitelijkheid, gericht tegen die ander, wederrechtelijk dwingen iets te doen is bewezen verklaard, dat de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte de aangever 'wederrechtelijk' heeft gedwongen als bedoeld in artikel 284 Sr, ontoereikend is gemotiveerd.

Volgens het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep heeft de verdachte daar aangevoerd dat de verdachte in de gelegenheid wordt gesteld zijn bezwaren tegen het vonnis op te geven. De verdachte deelt daarop mede dat hij vindt dat hij ten onrechte is veroordeeld. De verdachte legt op vragen van de voorzitter een verklaring af, inhoudende:

'Ik heb eind december 2015 de website van mijn zwager offline gezet omdat hij tot dan toe nog steeds een rekening niet aan mij had betaald. Ik moet al jaren bij hem achter mijn geld aan gaan. Het ging dan niet om een week maar om maanden dat hij te laat betaalde. Ik heb eind december 2015 inderdaad tegen mijn zwager gezegd dat ik de website offline zou halen als hij niet zou betalen. Ik had de website offline gezet om hem te laten merken dat ik er klaar mee was. Nadat hij de rekening had betaald, heb ik de website weer online gezet. Later heb ik de website nog een keer offline gezet omdat hij een rekening voor schijfruimte nog niet aan mij had betaald. Ik heb veel tijd in de website gestoken en hij moest aan mij alleen de standaardkosten voor de website betalen. Deze kosten heb ik weer betaald aan de webhosting bedrijf omdat de website op mijn naam stond. Ik heb bij mijn zwager nooit de kosten arbeidsloon in rekening gebracht voor het bouwen van de site. Het was een familiedienst die ik voor hem deed. Ik moest in die vier à vijf jaar telkens achter mijn geld aan dat ik moest betalen voor de webhosting, terwijl hij wist dat die kosten er aan zouden komen.

(...)

De oudste raadsheer vraagt mij wat nu uiteindelijk de reden van het hoger beroep is. Ik vind

dat ik ten onrechte ben veroordeeld omdat de domeinnaam van de website op mijn naam staat. Ik mag dus de website offline zetten wanneer ik wil.

(...)

De jongste raadsheer vraagt mij wat mijn bedoeling was met het offline zetten van de site eind december 2015. Ik moest de kosten voor de website van te voren betalen en ik moest bij mijn zwager telkens achter mijn geld aan. Het houdt een keer op. Als ik de hostingkosten niet had betaald dan was de stekker eruit gegaan.'

De Hoge Raad overweegt dat het hof geen nadere bewijsoverweging heeft opgenomen. De Hoge Raad oordeelt dat aangezien uit de bewijsmiddelen de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte 'wederrechtelijk' heeft gehandeld, niet kan worden afgeleid, de bestreden uitspraak niet toereikend is gemotiveerd.

ANNOTATIE

**Minderjarige onttrekken aan het gezag, artikel 279 Sr.
Commentaar bij Hoge Raad 24 november 2020,
ECLI:NL:HR:2020:1876.**

mr. J.H.J. Verbaan

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie opzettelijk een minderjarige onttrekken aan het wettig over hem gesteld gezag is bewezen verklaard, over het oordeel van het hof dat de verdachte in Nederland in zodanige zin heeft bijgedragen aan de scheiding tussen de aangeefster en haar moeder dat hij de aangeefster aan het wettig over haar gestelde gezag heeft onttrokken.

Het hof heeft ten aanzien van de bewezenverklaring overwogen dat de raadsman namens verdachte bepleit heeft dat verdachte moet worden vrijgesproken van het hem ten laste gelegde. Hiertoe is aangevoerd dat verdachte niet in beslissende of aanzienlijke mate het vertrek uit Duitsland en de komst naar Nederland heeft bepaald, dat er geen sprake was van een machtsverhouding tussen verdachte en aangeefster en dat er sprake is van een gering leeftijdsverschil tussen verdachte en aangeefster. De verdediging stelt zich op het standpunt dat aangeefster uit vrije wil met verdachte is meegegaan naar Nederland en dat zij zichzelf heeft onttrokken aan het gezag.

Het hof is van oordeel dat het door verdachte gevoerde verweer strekkende tot vrijspraak van het ten laste gelegde wordt weersproken door de gebezigde bewijsmiddelen, zoals deze later in de eventueel op te maken aanvulling op dit arrest zullen worden opgenomen. Het hof heeft geen reden om aan de juistheid en betrouwbaarheid van de inhoud van die bewijsmiddelen te twijfelen.

Op grond van het dossier en het verhandelde ter zitting stelt het hof vast dat verdachte in mei 2016 aangeefster, destijds 16 jaar oud, heeft opgehaald en meegenomen naar Essen (de Hoge Raad begrijpt: Essen (BRD)), naar de woning van zijn broer. De moeder van aangeefster, alleen belast met het ouderlijk gezag over haar minderjarige dochter, wist niet dat haar dochter met verdachte meeinging en heeft daarvoor ook geen toestemming gegeven. Als haar om

toestemming was gevraagd had ze die niet gegeven, omdat zij wilde dat aangeefster naar school ging, ze was minderjarig, en zij de verdachte ook niet kende. Aangeefster heeft ongeveer acht weken bij de verdachte verbleven. Eenmaal teruggekeerd naar huis is aangeefster voor een korte tijd in een jeugdinstelling opgenomen, waarna verdachte haar voor een tweede keer heeft opgehaald en meegenomen.

Uit de verklaring van aangeefster tegenover de raadsheer-commissaris volgt, zakelijk weergegeven:

‘Mijn moeder wist niet dat ik met verdachte meeding. De verdachte heeft mij overtuigd om mee te gaan, maar het was ook een beetje mijn beslissing. Hij is gewoon naar mijn verblijfplaats gekomen, samen met zijn broer. Toen ze er waren zei hij: “Zullen we samen naar Essen gaan?” Ik heb dat van tevoren niet met mijn moeder besproken. Ik was een maand met hem en zijn familie samen. Ik weet het niet precies, ik had toen geen mobiel. De vader van verdachte nam de beslissing om naar Ter Apel te gaan. U houdt mij voor dat verdachte 20 jaar was en ik 16 en vraagt in hoeverre het een evenwichtige relatie was. Het gaat, maar niet zo. Wat hij zei moest je doen. Het klopt dat er ook sprake was van mishandeling. De verdachte en zijn vader hebben besloten naar Nederland te gaan. Ik wou zelf niet beslist naar een ander land. Ik weet niet of ik vrijwillig meegegaan ben naar Nederland. Ik was samen met de familie. Ik heb niet “nee” gezegd maar ik was niet vrij om iets te zeggen.’

Verdachte heeft tegenover de politie verklaard dat hij aangeefster niet had mogen meenemen. Hij heeft haar op Facebook ontmoet en gevraagd of zij samen met hem wilde zijn. Dat vond zij volgens hem ‘geen probleem’. Toen zij hem vroeg om haar op te halen is hij naar haar toegegaan. Hij heeft haar meegenomen en aangeefster is toen een maand of anderhalve maand bij hem geweest. De tweede keer is hij ook naar haar toegegaan en heeft hij haar opgehaald. Verdachte weet dat aangeefster 16 jaar oud is en dat zij in het jaar 2000 is geboren.

Vooropgesteld wordt dat in beginsel elk doen verkeren van een minderjarige buiten het wettig gezag of bevoegd opzicht kan worden beschouwd als het ‘onttrekken’ van deze minderjarige in de zin van artikel 279 Sr. In het geval de minderjarige zelf bijdraagt aan de onttrekking is het voor de beoordeling van de ‘onttrekking’ van belang of verdachte in zodanige mate heeft bijgedragen aan de scheiding tussen de minderjarige en haar ouders, waardoor deze buiten het gezag van haar ouders kwam te verkeren, dat kan worden gezegd dat de verdachte die minderjarige aan het wettig gezag heeft onttrokken. Het hof is van oordeel dat verdachte door zijn handelen in zodanige mate heeft bijgedragen aan de scheiding tussen aangeefster en haar moeder dan wel de jeugdinstelling, dat hij de minderjarige aangeefster aan het wettig gezag en aan het opzicht heeft onttrokken. Verdachte heeft gebruik gemaakt van de kwetsbare positie waarin aangeefster verkeerde en heeft haar – deels tegen haar wil – gedurende lange tijd

onderdak geboden. Dat het initiatief in eerste instantie niet bij verdachte lag, doet aan het voorgaande niet af.

De Hoge Raad overweegt dat de tenlastelegging toegesneden is op artikel 279 lid 1 Sr. Daarom moet worden aangenomen dat de in de bewezenverklaring voorkomende woorden 'onttrokken aan het wettig over die minderjarige gestelde gezag' zijn gebruikt in de betekenis die die woorden hebben in die bepaling. Van zulk onttrekken kan in het geval als het onderhavige sprake zijn indien de verdachte in zodanige mate heeft bijgedragen aan de scheiding tussen de minderjarige en haar moeder, waardoor deze buiten het gezag van haar moeder kwam te verkeren, dat kan worden gezegd dat de verdachte die minderjarige aan het wettig gezag heeft onttrokken in de zin van artikel 279 lid 1 Sr (vgl. ECLI:NL:HR:2010:BM3959). De Hoge Raad oordeelt dat uit de bewijsvoering van het hof niet zonder meer kan worden afgeleid welke gedragingen de verdachte in Nederland heeft verricht, zodat niet kan worden beoordeeld of door de verdachte in Nederland verrichte gedragingen in zodanige mate hebben bijgedragen aan de scheiding tussen de aangeefster en haar moeder dat hij de minderjarige aangeefster te Ter Apel althans in Nederland aan het wettig gezag heeft 'onttrokken' als bedoeld in artikel 279 lid 1 Sr.

RECHTSPRAAK

Is het klaagschrift – strekkende tot teruggave van onder klaagster (rechtspersoon) ter uitvoering van rechtshulpverzoek van Verenigde Staten in beslag genomen zaken en vastgelegde gegevens – terecht ongegrond verklaard?

Is het klaagschrift – strekkende tot teruggave van onder klaagster (rechtspersoon) ter uitvoering van rechtshulpverzoek van Verenigde Staten in beslag genomen zaken en vastgelegde gegevens – terecht ongegrond verklaard?

Procesverloop

Het procesverloop in deze zaak is weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 1.1. In het bijzonder is het volgende van belang.

Ter uitvoering van een rechtshulpverzoek van de justitiële autoriteiten van de Verenigde Staten van Amerika zijn onder de klaagster goederen in beslag genomen en gegevens vastgelegd.

De klaagster heeft op 19 april 2018 een klaagschrift op grond van artikel 552a Sv ingediend en daarbij de teruggave van de in beslag genomen goederen en vastgelegde gegevens verzocht.

De rechtbank heeft op 10 oktober 2018 – na een met toepassing van artikel 23 lid 6 Sv met gesloten deuren en in afwezigheid van de klaagster gevoerde procedure – op grond van artikel 552p (oud) Sv verlof verleend de in beslag genomen goederen en vastgelegde gegevens te doen overdragen aan de bevoegde autoriteiten van de Verenigde Staten, onder het gebruikelijke voorbehoud van artikel 552p lid 3 (oud) Sv.

De rechtbank heeft vervolgens het op grond van artikel 552a Sv ingediende klaagschrift op 26 november 2018 in het openbaar behandeld en het beklag bij beschikking van 17 december 2018 – onder verwijzing naar de beslissing die de rechtbank heeft genomen in de op grond van

artikel 552p (oud) Sv gevoerde procedure – ongegrond verklaard.

Middel

De cassatiemiddelen komen op tegen de ongegrondverklaring van het klaagschrift. In de kern wordt geklaagd dat de rechtbank daarbij ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd, is voorbijgegaan aan de in de raadkamer gevoerde verweren. De cassatiemiddelen lenen zich voor gezamenlijke bespreking.

In het onderhavige geval heeft de inbeslagneming plaatsgevonden naar aanleiding van een rechtshulpverzoek en is sprake van twee verschillende procedures, namelijk (i) een verlofprocedure zoals bedoeld in artikel 552p lid 2 (oud) Sv en (ii) een procedure naar aanleiding van een klaagschrift als bedoeld in artikel 552a lid 1 Sv.

Het namens de klagster in raadkamer aangevoerde houdt in de kern in dat het klaagschrift op grond van artikel 552a Sv gegrond moet worden verklaard omdat in de eerder op grond van artikel 552p (oud) Sv gevoerde procedure verkeerde beslissingen zijn genomen en de beslaglegging onrechtmatig moet worden geacht omdat:

(i) de beslaglegging plaatsvond ter uitvoering van een verzoek tot rechtshulp van de Verenigde Staten, terwijl een ‘wettelijke of verdragsrechtelijke grondslag’ voor dat verzoek ontbrak, nu de Verenigde Staten ter zake geen rechtsmacht hadden en geen sprake was van de verdragsrechtelijk vereiste dubbele strafbaarheid; en

(ii) het openbaar ministerie heeft geweigerd het rechtshulpverzoek en ‘andere documenten die ten grondslag liggen aan de zoeking en inbeslagneming’ te verstrekken aan de klagster, zodat niet kan worden getoetst of de doorzoeking en inbeslagneming in het licht van het rechtshulpverzoek en de toepasselijke verdragen rechtmatig waren.

Het oordeel van de rechtbank komt in de kern hierop neer dat het klaagschrift ongegrond dient te worden verklaard omdat het gevoerde verweer louter kwesties betreft waarover al een beslissing is genomen in de in artikel 552p (oud) Sv bedoelde procedure, zodat de rechtbank daarover in de onderhavige procedure niet tot een ander oordeel kan komen.

Dat oordeel getuigt onder het destijds geldende recht niet van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

De cassatiemiddelen falen.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-11-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1870

Zaaknummer: 19/02298

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en A.E.M. Röttgering

Advocaten: Bóné, A.B.G.T. von A.B.G.T. von Bóné

Wetsartikelen: 552a Sv

RECHTSPRAAK

Heeft verdachte in Nederland in zodanige zin bijgedragen aan de scheiding tussen de minderjarige en haar moeder dat hij die minderjarige aan het wettig gezag heeft onttrokken?

Heeft verdachte in Nederland in zodanige zin bijgedragen aan de scheiding tussen de minderjarige en haar moeder dat hij die minderjarige aan het wettig gezag heeft onttrokken?

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de verdachte in Nederland in zodanige zin heeft bijgedragen aan de scheiding tussen de aangeefster [betrokkene 1] en haar moeder dat hij [betrokkene 1] aan het wettig over haar gestelde gezag heeft onttrokken.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 279 lid 1 Sr. Daarom moet worden aangenomen dat de in de bewezenverklaring voorkomende woorden ‘onttrokken aan het wettig over die minderjarige gestelde gezag’ zijn gebruikt in de betekenis die die woorden hebben in die bepaling. Van zulk onttrekken kan in het geval als het onderhavige sprake zijn indien de verdachte in zodanige mate heeft bijgedragen aan de scheiding tussen de minderjarige en haar moeder, waardoor deze buiten het gezag van haar moeder kwam te verkeren, dat kan worden gezegd dat de verdachte die minderjarige aan het wettig gezag heeft onttrokken in de zin van artikel 279 lid 1 Sr (vgl. HR 4 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BM3959).

Uit de bewijsvoering van het hof kan niet zonder meer worden afgeleid welke gedragingen de verdachte in Nederland heeft verricht, zodat niet kan worden beoordeeld of door de verdachte in Nederland verrichte gedragingen in zodanige mate hebben bijgedragen aan de scheiding tussen de aangeefster en haar moeder dat hij de minderjarige aangeefster te Ter Apel althans in Nederland aan het wettig gezag heeft ‘onttrokken’ als bedoeld in artikel 279 lid 1 Sr.

Het cassatiemiddel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en

afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-11-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1876

Zaaknummer: 18/04861

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: V. Senczuk

Wetsartikelen: 279 Sr

RECHTSPRAAK

Heeft het hof gemotiveerd dat er sprake was van ‘wederrechtelijk’ handelen als bedoeld in artikel 284 Sr?

Heeft het hof gemotiveerd dat er sprake was van ‘wederrechtelijk’ handelen als bedoeld in artikel 284 Sr?

Het cassatiemiddel klaagt dat de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte de aangever ‘wederrechtelijk’ heeft gedwongen als bedoeld in artikel 284 Sr, ontoereikend is gemotiveerd.

Het hof heeft geen nadere bewijsoverweging opgenomen. Aangezien de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte ‘wederrechtelijk’ heeft gehandeld, niet kan worden afgeleid uit de bewijsmiddelen, is de bestreden uitspraak niet toereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-11-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1867

Zaaknummer: 19/05226

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M. Kuijer

Advocaten: S. van den Berg

Wetsartikelen: 359 Sv en 284 Sr

RECHTSPRAAK

Kon rechtbank beklag ongegrond verklaren op de grond dat klager niet rechtmatige eigenaar van kratten is?

Kon rechtbank beklag ongegrond verklaren op de grond dat klager niet rechtmatige eigenaar van kratten is?

Het cassatiemiddel klaagt over de ongegrondverklaring van het klaagschrift.

In de beschikking van de rechtbank ligt als haar oordeel besloten dat het beslag onder de klager is gelegd. In cassatie moet ervan worden uitgegaan dat geen toepassing is gegeven aan artikel 116 lid 3 Sv. Onder deze omstandigheden moet het ervoor worden gehouden dat het beklag het rechtskarakter heeft van een beklag omtrent het voornemen van de officier van justitie om in afwijking van de hoofdregel van artikel 116 Sv het in beslag genomen voorwerp aan een ander dan de beslagene (klager) te doen teruggeven, alsof deze teruggave nog niet had plaatsgevonden (vgl. HR 30 januari 1996, ECLI:NL:HR:1996:AD2480).

De rechtbank heeft evenwel niet vastgesteld op welke wettelijke grond(en) – genoemd in artikel 94 Sv en/of artikel 94a Sv – het onder de klager gelegde beslag berust. Evenmin heeft de rechtbank kenbaar getoetst aan de beoordelingsmaatstaven die dienen te worden gehanteerd bij de beoordeling van een beklag dat is gericht tegen een op grond van artikel 94 of 94a Sv gelegd beslag. Daarom is het oordeel van de rechtbank dat het beklag ongegrond is, mede in het licht van artikel 116 lid 4 Sv en artikel 116 lid 2 aanhef en onder c Sv, niet toereikend gemotiveerd.

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank en wijst de zaak terug naar de rechtbank Oost-Brabant, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-11-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1869

Zaaknummer: 19/01979

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: J.M.C. Wessels

Wetsartikelen: 94(a) Sv en 116 Sv

RECHTSPRAAK

Heeft hof in strijd met artikel 6 EVRM verklaringen van medeveroordeelde betrokken bij oordeel dat betrokkene voorafgaand aan in strafzaak bewezen verklaarde periode wederrechtelijk voordeel heeft verkregen nu verdediging geen behoorlijke en effectieve mogelijkheid heeft gehad om medeveroordeelde te ondervragen?

Heeft hof in strijd met artikel 6 EVRM verklaringen van medeveroordeelde betrokken bij oordeel dat betrokkene voorafgaand aan in strafzaak bewezen verklaarde periode wederrechtelijk voordeel heeft verkregen nu verdediging geen behoorlijke en effectieve mogelijkheid heeft gehad om medeveroordeelde te ondervragen?

Eerste middel

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof in strijd met artikel 6 lid 3 aanhef en onder d EVRM de verklaringen van medeveroordeelde [betrokkene 1] heeft betrokken bij het oordeel dat de betrokkene voorafgaand aan de in de strafzaak bewezen verklaarde periode wederrechtelijk voordeel heeft verkregen. Daartoe wordt aangevoerd dat de verdediging geen behoorlijke en effectieve mogelijkheid heeft gehad om [betrokkene 1] te ondervragen.

Het cassatiemiddel faalt, omdat de verdediging in de ontnemingszaak niet het verzoek heeft gedaan [betrokkene 1] als getuige te horen, en in hoger beroep evenmin het verweer is gevoerd dat de verdediging geen behoorlijke en effectieve mogelijkheid heeft gehad om [betrokkene 1] te ondervragen.

Tweede middel

Het cassatiemiddel klaagt dat in de cassatiefase de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het cassatiemiddel is gegrond. Tot cassatie behoeft dit echter niet te leiden. Ook in de

strafzaak die met deze ontnemingszaak samenhangt en die in cassatie aanhangig is onder nr. 19/02119, is de redelijke termijn in de cassatiefase overschreden. De compensatie waartoe de overschrijding van de redelijke termijn moet leiden, zal worden toegepast in de strafzaak.

Daarom is er geen aanleiding om in deze zaak aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig ander rechtsgevolg te verbinden.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-11-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1872

Zaaknummer: 19/02118

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en M. Kuijer

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en S. van den Akker

Wetsartikelen: 36e Sr en 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Over de betekenis van ‘ontuchtige handeling’ en immateriële schadevergoeding.

Over de betekenis van ‘ontuchtige handeling’ en immateriële schadevergoeding.

Eerste middel

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte een ‘ontuchtige handeling’ heeft gepleegd.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 247 (oud) Sr. Daarom moet worden aangenomen dat het in de tenlastelegging voorkomende begrip ‘ontuchtige handeling’ is gebruikt in de betekenis die dat begrip heeft in die bepaling.

Het hof heeft geoordeeld dat het uitkleden van [slachtoffer] als ontuchtige handeling kan worden aangemerkt. Dit oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk gelet op de door het hof vastgestelde omstandigheden, zoals het uitkleden van een kind van 11 jaar oud tot het geheel naakt was door een tevens ontklede meerderjarige man zonder dat voor dat uitkleden een functionele reden bestond, en het dicht tegen elkaar aan naakt op de bank zitten.

Het cassatiemiddel faalt.

Tweede middel

Het cassatiemiddel klaagt over de toewijzing door het hof van de vordering van de benadeelde partij, in het bijzonder wat betreft het oordeel van het hof dat de benadeelde partij recht heeft op vergoeding van immateriële schade.

In zijn arrest van 28 mei 2019, ECLI:NL:HR:2019:793 heeft de Hoge Raad, onder verwijzing naar HR 15 maart 2019, ECLI:NL:HR:2019:376, het volgende overwogen:

‘Van de [in art. 6:106, aanhef en onder b, BW] bedoelde aantasting in de persoon “op andere

wijze” is in ieder geval sprake indien de benadeelde partij geestelijk letsel heeft opgelopen. Degene die zich hierop beroept, zal voldoende concrete gegevens moeten aanvoeren waaruit kan volgen dat in verband met de omstandigheden van het geval psychische schade is ontstaan. Daartoe is vereist dat naar objectieve maatstaven het bestaan van geestelijk letsel kan worden vastgesteld. Ook als het bestaan van geestelijk letsel in voornoemde zin niet kan worden aangenomen, is niet uitgesloten dat de aard en de ernst van de normschending en van de gevolgen daarvan voor de benadeelde, meebrengen dat van de in art. 6:106, aanhef en onder b, BW bedoelde aantasting in zijn persoon “op andere wijze” sprake is. In zo een geval zal degene die zich hierop beroept de aantasting in zijn persoon met concrete gegevens moeten onderbouwen. Dat is slechts anders indien de aard en de ernst van de normschending meebrengen dat de in dit verband relevante nadelige gevolgen daarvan voor de benadeelde zo voor de hand liggen, dat een aantasting in de persoon kan worden aangenomen. Van een aantasting in de persoon “op andere wijze” als bedoeld in art. 6:106, aanhef en onder b, BW is niet reeds sprake bij de enkele schending van een fundamenteel recht.’

Het oordeel van het hof dat sprake is van een aantasting in de persoon op andere wijze als bedoeld in artikel 6:106 aanhef en onder b BW getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk, nu het hof met betrekking tot de aard en ernst van de normschending heeft vastgesteld dat sprake is van een inbreuk op een fundamenteel recht van het minderjarige slachtoffer, namelijk het zelfbeschikkingsrecht en de lichamelijke integriteit, en ook de gevolgen daarvan voor het slachtoffer in aanmerking heeft genomen, zoals blijkt uit het hiervoor weergegeven schade-onderbouwingsformulier. Daarmee heeft het hof zijn oordeel toereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel faalt.

Derde middel

Het cassatiemiddel klaagt over de vervangende hechtenis bij de opgelegde schadevergoedingsmaatregel.

Het hof heeft de verdachte de verplichting opgelegd, kort gezegd, om aan de Staat ten behoeve van het in het arrest genoemde slachtoffer het in het arrest vermelde bedrag te betalen, bij gebreke van betaling en verhaal te vervangen door het in het arrest genoemde aantal dagen hechtenis.

Het cassatiemiddel slaagt. De Hoge Raad zal de uitspraak van het hof vernietigen voor zover daarbij vervangende hechtenis is toegepast, overeenkomstig hetgeen is beslist in HR 26 mei 2020, ECLI:NL:HR:2020:914.

Beslissing

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend voor zover bij de schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van het in het arrest genoemde slachtoffer vervangende hechtenis is toegepast, bepaalt dat met toepassing van artikel 6:4:20 Sv gijzeling van gelijke duur kan worden toegepast en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-11-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1871

Zaaknummer: 19/04891

Rechters: J. de Hullu, J.C.A.M. Claassens en M. Kuijer

Advocaten: prof. mr. J.S. Nan

Wetsartikelen: 247 Sr en 6:106 BW